

HARLAN KOBEN

AKO ME JEDNOM PREVARIŠ

Preveo
Marko Mladenović

■ Laguna ■

Naslov originala

Harlan Coben

FOOL ME ONCE

Copyright © 2016 by Harlan Coben

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Za Šarlot.
Koliko god da porasteš,
i dalje si moja devojčica.*

PRVO POGLAVLJE

DŽOA SU SAHRANILI TRI dana nakon što je ubijen. Maja je bila u crnini, kao što priliči ožalošćenoj udovici. Sunce je pržilo neumoljivom žestinom, podsećajući je na mesece koje je provela u pustinji. Porodični sveštenik je deklamovao oveštale fraze, ali Maja ga nije slušala. Pogled joj je odlutao na školsko dvorište preko puta.

Da, groblje gleda na osnovnu školu.

Maja je prošla tuda kolima bezbroj puta, pored groblja s leve a osnovne škole s desne strane, pa ipak nikada nije istinski primetila koliko je takav raspored čudan, ako ne i neumestan. Šta je nastalo prvo, zapita se, školsko dvorište ili groblje? Ko je odlučio da pored groblja podigne školu – ili obrnuto? Da li je uopšte važan taj spoj početka i kraja života, ili je zapravo donekle pronicljiv? Smrt je uvek tako blizu, od nje nas deli jedan dah, te je možda mudro upoznati decu s tim pojmom od malih nogu.

Maja je punila glavu takvim glupostima dok je gledala kako Džoov sanduk nestaje u zemlji. Odvrati sebi pažnju. To je ključ. Prebrodi ovo.

Crna haljina ju je bockala. U protekloj deceniji Maja je bila na više od stotinu sahrana, ali ovo joj je bio prvi put da mora da nosi crninu. Nije to mogla da podnese.

Njoj zdesna, Džoova najbliža porodica – majka Džudit; brat Nil; sestra Kerolajn – malaksali od visoke temperature i duboke žalosti. Njoj sleva, počinjući da se vrpolti i da se služi Majinom rukom kao konopcem za ljuljanje, nalazila se njena (i Džoova) dvogodišnja ćerka Lili. Opšte mesto roditeljstva govori da se deca ne dobijaju s uputstvom za rukovanje. To nikada nije izgledalo tačnije nego danas. Kakvo je ponašanje, pitala se Maja, primereno u takvim okolnostima? Da li se dvogodišnja ćerka ostavlja kod kuće – ili se vodi na očevu sahranu? To su pitanje zanemarili na onim sveznajućim i svestranim sajtovima za mame. U nastupu sažaljenja i besa, Maja umalo nije postavila to pitanje onlajn: „Zdravo svima! Nedavno su mi ubili muža. Da li da povedem svoju dvogodišnju ćerku na groblje ili da je ostavim kod kuće? I predložite mi šta da obučem. Hvala!“

Na sahranu su došle stotine ljudi i, u nekom slabašno osvetljenom kutku mozga, ona shvati da bi Džou bilo drago zbog toga. Džo je voleo ljude. Ljudi su voleli njega. Ali, razume se, toliku gužvu ne može da objasni samo njegov šarm. Okupljene na sahrani privukla je jeziva čar blizine tragedije: mlad čovek koga su hladnokrvno upucali, dražesni izdanak bogate porodice Barket – i muž žene zaglibljene u međunarodnom skandalu.

Lili obuhvati majčinu nogu obema rukama. Maja se saže i prošapta: „Brzo će biti gotovo, dušice, važi?“

Lili klimnu glavom, ali je steže još čvršće.

Maja se vrati u stav mirno, gladeći obema rukama bockavu crnu haljinu koju je pozajmila od Ajlin. Džo ne bi želeo da ona bude u crnini. Oduvek ju je više voleo u službenim vojnim uniformama kakve je nosila kada je bila vojna kapetanica Maja Stern. Kada su se prvi put sreli, na jednoj dobrotvornoj svečanosti porodice Barket, Džo joj je odmah prišao u upadljivom smokingu, uputio joj razuzdan osmeh (Maja nije razumela izraz „razuzdan“ dok nije videla taj osmeh) i rekao: „Čoveče, a ja mislio da samo za *muškarce* u uniformama važi da su seksi.“

Bilo je to traljavo startovanje, taman da je nasmeje, što je bila sasvim dovoljna prilika za tipa kao što je Džo. Čoveče, bio je neverovatno zgodan! Uspomena joj izmami smešak, čak i sada dok stoji u toj zagušljivoj vlazi s njegovim mrtvim telom samo nekoliko koraka dalje. Godinu dana kasnije, Maja i Džo su se venčali. Nedugo potom stigla je Lili. A sada, kao da je neko premotao snimak zajedničkog života, eto nje kako sahranjuje muža i oca svog jedinog deteta.

„Sve ljubavne priče“, tvrdio je Maji otac pre mnogo godina, „završavaju se tragedijom.“

Maja je zavrтела glavom i rekla: „Zaboga, tata, to je baš sumorno.“

„Jeste, ali razmisli o tome: ili se odljubiš, ili, ako zaista spadaš u srećnike, poživiš toliko da gledaš kako ti srodna duša umire.“

Maja je još videla oca kako sedi naspram nje za kuhinjskim stolom od požutelog ultrapasa u njihovoj bruklinskoj kući. Tata je, kao i obično, na sebi imao džemper na kopčanje (sva zanimanja, ne samo ona u vojsci, imaju ovakvu ili onakvu uniformu), okružen studentskim eseжима koje mora da oceni. On i mama umrli su pre više godina, u razmaku od

nekoliko meseci, ali uistinu, Maji je još bilo teško da shvati u koju kategoriju tragedije spada njihova ljubavna priča.

Dok je sveštenik i dalje naklapao, Džudit Barket, Džoova majka, uze Majinu ruku u smrtni stisak ožalošćenog.

„Ovo je još gore“, promrmlja starica.

Maja nije tražila objašnjenje. Nije morala. To je bio drugi put kako je Džudit Barket prinuđena da sahranjuje dete: sada je ostala bez dva od tri sina – jedan je navodno stradao u tragičnoj nesreći, a drugog su ubili. Maja poglednu sopstveno dete, Lilino teme, i zapita se kako jedna majka može da živi s takvim bolom.

Kao da zna o čemu Maja razmišlja, starica prošapta: „Rana nikada neće zarasti“, prosekoše njene proste reči vazduh kao kosačeva kosa. „Nikada.“

„Ja sam kriva“, reče Maja.

Nije htela to da kaže. Džudit je pogleda.

„Trebalo je da...“

„Ništa nisi mogla da uradiš“, reče Džudit. Ali u njenom tonu i dalje je bilo nečega čudnog. Maja je shvatila, pošto su i drugi verovatno mislili isto. Maja Stern je spasla tolike živote. Zašto nije mogla da spase sopstvenog muža?

„Pepeo pepelu...“

Čoveče, da li je sveštenik stvarno izrekao tu otrcanu frazu ili ju je Maja uobrazila? Nije obraćala pažnju. Nikada ne obraća pažnju na sahranama. Previše puta je bila u blizini smrti da ne bi razumela tajnu kako ih izdržati: treba otupeti. Ne usredsređivati se ni na šta. Pustiti da se svi zvuci i prizori zamute tako da se ne mogu prepoznati.

Džoov sanduk stiže na dno uz tup udar koji je odjekivao predugo u mirnom vazduhu. Džudit se zanesa na Maju i tiho zastenja. Maja je zadržala svoje vojničko držanje – dignuta glava, prava kičma, zabačena ramena. Nedavno je čitala jedan

od onih članaka za samopomoć kakve ljudi stalno šalju mejlom, o „pozama moći“ i tome kako bi one trebalo da poboljšaju učinak. Vojska je taj delić pop-psihologije razumela uveliko pre njegovog vremena. Kao vojnik, ne stojiš mirno zato što to lepo izgleda. Stojiš mirno zato što ti to u izvesnom pogledu daje snagu, ili, što je podjednako važno, zato što izgledaš jači i drugovima i neprijateljima.

Maja se načas priseti parka – bleska metala, zvuka pucnjeva, Džoa kako pada, svoje košulje prekrivene krvlju, kako posrće kroz mrak, dalekih uličnih svetiljki koje odaju maglovite oreole osvetljenja...

„Upomoć... molim vas... neko... muž mi je...“

Ona zažmuri i odagna to.

Drži se, reče sebi sada. Samo prebrodi ovo.

I prebrodila je.

ZATIM JE USLEDILO IZJAVLJIVANJE saučešća.

Samo na sahranama i venčanjima ljudi stoje u redovima da bi nešto izjavili. U tome sigurno ima nečega zanimljivog, ali Maja nije mogla ni da pretpostavi šta bi to moglo biti.

Nije imala pojma koliko je ljudi prošlo pored nje, ali trajalo je satima. Okupljeni su vukli noge kao u sceni iz nekog filma sa zombijima gde ubiješ jednog, ali drugi i dalje samo nasrću.

Samo vi prolazite.

Većina je tiho izjavljivala saučešće, i to je bilo manje-više najbolje što se može reći. Ostali su govorili previše. Počinjali su od toga koliko je sve to tragično, kakav gubitak, kako grad ide dođavola, kako i njih jednom zamalo nisu opljačkali pod pretnjom pištoljem (pravilo broj jedan: kada izjavljuješ saučešće, nikada ne govori o sebi), kako se nadaju da će policija zveri koje su ga ubile poslati na električnu stolicu, koliko Maja

ima sreće, kako Bog sigurno pazi na nju (što znači, pretpostavljala je, da mu do Džoa nije bilo toliko stalo), kako uvek postoji plan, kako za sve postoji razlog (čudo je kako ih nije udarala pravo u glavu).

Džoova porodica se umorila i morali su da sednu na pola obreda. Ne i Maja. Ona je stajala do kraja, sve gledala pravo u oči i svakog gosta pozdravljala čvrstim stiskom ruke. One koji su želeli da budu izražajni u svojoj žalosti pomoću zagrljajâ i poljubaca odbijala je neupadljivim i manje upadljivim govorom tela. Koliko god da su njihove reči bile prazne, Maja je slušala pažljivo, klimala glavom, govorila „Hvala što ste došli“ istim donekle iskrenim tonom, a zatim pozdravljala sledećeg u redu.

Ostala pravila za izjavljivanje saučešća na sahrani: ne govori previše. Bolje je biti nezanimljiv nego uvredljiv, pa najbolje idu kratke oveštale fraze. Ako osetiš potrebu da kažeš još nešto, podeli lepu i kratku uspomenu na pokojnika. Nikada nemoj, na primer, da radiš ono što je uradila Džoova tetka Idit. Nikada nemoj histerično plakati i dramiti najviše od svih okupljenih u stilu „gledajte me, ja patim“ – i nikada ožalošćenju udovici ne govori ništa užasno glupo poput: „Jadna devojko, prvo sestra, a sada i muž.“

Čitav svet je na trenutak zastao kada je tetka Idit izrekla ono što su i mnogi drugi mislili, pogotovo zato što su to mogli da čuju i Majin mladi sestrić Danijel i još mlađa sestričina Aleksa. Maji je bubnjala krv u žilama, i morala je da dâ sve od sebe kako ne bi pružila ruku, zgrabila tetku Idit za grlo i iščupala joj glasne žice.

Umesto toga, Maja je donekle iskrenim tonom ponovila: „Hvala što ste došli.“

Šest Majinih nekadašnjih drugova iz voda, uključujući Šejna, ostali su pozadi i budno motrili na nju. Sviđalo im se

to ili ne, radili su upravo to. Kad god se nađu na okupu, stražarenju kao da nije bilo kraja. Oni nisu stali u red. Znali su da ne treba to da rade. Bili su njeni nemi čuvari, uvek, a njihovo prisustvo pružalo joj je jedinu pravu utehu tog groznog dana.

S vremena na vreme Maji bi se učinilo da čuje kako joj se ćerka kikoće u daljini – njena najstarija drugarica, Ajlin Fin, odvela je Lili na igralište osnovne škole preko puta – ali možda se radilo samo o njenoj mašti. Zvuk dečjeg smeha u takvom okruženju bio je i skaredan i jačao je veru u život: Maja je i žudela za njim i nije mogla da ga podnese.

Poslednje dvoje u redu bili su Danijel i Aleksa, Klerina deca. Maja ih podiže u naručje, želeći, kao i uvek, da ih zaštititi od svega ostalog ružnog što im se događa. Edi, njen zet... Da li je to? Kako se zove čovek s kojim ti je sestra bila u braku pre nego što su je ubili? „Bivši zet“ zvuči primerenije za razvedene. Da li se kaže „bivši zet“? Ili se ostaje pri „zetu“?

Još besmislica osmišljenih da skrenu pažnju.

Edi je prišao kolebljivije. Tamo gde mu je promaklo da se obrije, imao je čuperke dlaka. Edi poljubi Maju u obraz. Miris tečnosti za ispiranje usta i mentol bombona bio je dovoljno snažan da sakrije sve još što bi moglo biti prisutno, no, s druge strane, zar mu to i nije svrha?

„Nedostajaće mi Džo“, promumla Edi.

„Znam da hoće. Mnogo te je voleo, Edi.“

„Ako bilo šta možemo da učinimo...“

Možeš bolje da vodiš računa o svojoj deci, pomisli Maja, ali njene uobičajene ljutnje prema njemu više nije bilo, iscurila je kao kroz rupicu na rezervoaru.

„Sve je u redu, hvala.“

Edi začuta, kao da i on njoj može da pročita misli, što je u ovom slučaju verovatno i mogao.

„Izvini što sam propustila tvoju prošlu utakmicu“, reče Maja Aleksu, „ali sutra ću doći.“

Njih troje kao da spopade nelagoda.

„Oh, ne moraš to da radiš“, reče Edi.

„U redu je. Prijaće mi malo razonode.“

Edi klimnu glavom, privuče Danijela i Aleksu i krenu ka kolima. Aleksa se osvrnu ka njoj dok je odlazila. Maja joj se utešno osmehnu. *Ništa se nije promenilo*, govorio je osmeh. *I dalje ću uvek biti uz vas, baš kao što sam obećala vašoj majci.*

Maja je posmatrala kako Klerina porodica ulazi u auto. Danijel, druželjubiv četrnaestogodišnjak, seo je napred. Aleksa, koja je imala samo dvanaest godina, sela je sama pozadi. Otkako joj je majka umrla, činilo se da se stalno trza kao da se sprema za novi udarac. Edi mahnu, uputi Maji umoran smešak i sede za volan.

Maja je čekala, gledajući kako kola polako odlaze. Kada su otišla, ona primeti kako u daljini, naslonjen na drvo, stoji detektiv iz odeljenja za krvne delikte njujorške policije Rodžer Kirs. Čak i danas. Čak i sad. Upade u iskušenje da ode i suoči se s njim, da zatraži neke odgovore, ali Džudit je opet uze za ruku.

„Volela bih da ti i Lili pođete s nama na *Farnvud*.“

Barketovi su svoju kuću uvek pominjali po imenu. To je verovatno trebalo da bude prvi nagoveštaj onoga što će je zadesiti bude li udajom ušla u takvu porodicu.

„Hvala vam“, odbila je Maja, „ali mislim da Lili treba da bude kod kuće.“

„Treba da bude s porodicom. Kao i ti.“

„Jasno mi je to.“

„Ozbiljno ti govorim. Lili će uvek biti naša unuka. A ti ćeš nam uvek biti ćerka.“

Džudit joj dodatno steže ruku da naglasi osećanje. Lepo je od Džudit što kaže tako nešto, nalik nečemu što čita sa ekrana na nekoj svojoj dobrotvornoj zabavi, ali isto tako je i netačno – makar onaj deo o Maji. Svako ko stupi u brak s nekim iz porodice Barket može da bude samo uljez koji se trpi.

„Drugi put“, reče Maja. „Sigurno razumete.“

Džudit klimnu glavom i ovlaš je zagrlila. Isto učiniše i Džovi brat i sestra. Gledala je njihova skrhanja lica dok su se teturali prema produženim limuzinama koje će ih odvesti na imanje Barketovih.

Njeni nekadašnji drugovi iz voda još su bili tu. Susrela se sa Šejnovim pogledom i neznatno mu klimnula glavom. Ukapirali su. Nisu toliko „izašli iz stroja“ koliko su neupadljivo otišli, pazeći da ne poremete ništa iza sebe. Većinom su još bili u službi. Nakon onoga što se dogodilo na sirijsko-iračkoj granici, Maju su „podstakli“ da prihvati časni otpust. Kako nije videla nijednu drugu realnu mogućnost, tako je i učinila. I tako sada, umesto da zapoveda novim regrutima ili da ih barem podučava, penzionisana kapetanica Maja Stern, koja je nakratko bila lice nove Vojske, drži časove letenja na aerodromu Teterboro u severnom Nju Džerziju. Nekim danima nije loše. Ali najčešće joj služba nedostaje više nego što je ikad mogla da zamisli.

Maja konačno ostade sama pored humke zemlje koja će joj uskoro pokriti muža.

„Ah, Džo“, reče naglas.

Pokušavala je da oseti neko prisustvo. Pokušavala je to i ranije, u bezbrojnim jutrima, da vidi može li da oseti ikakvu životnu silu posle smrti, ali nikada nije bilo ničega. Neki veruju kako mora postojati makar mala životna sila – da energija i kretanje nikada ne umiru potpuno, da je duša večna, da se materija ne može trajno uništiti, sve to. Možda je to i tačno,

ali što je Maja više bila u blizini mrtvih, to je više imala osećaj da iza njih ne ostaje ništa, ama baš ništa.

Ostala je pored rake dok se Ajlin nije vratila sa igrališta s Lili.

„Spremna?“, upita Ajlin.

Maja ponovo pogleda rupu u zemlji. Želela je da Džou kaže nešto duboko, nešto što bi im oboma moglo dati – bljak – neko razrešenje, ali reči joj nisu nailazile.

Ajlin ih je vozila kući. Lili je zaspala u sedištu koje je ličilo na nešto što je konstruisala NASA. Maja je sedela na suvozačkom sedištu i zurila kroz prozor. Kada su stigle do kuće – kojoj je Džo takođe želeo da nadene ime, ali Maja nije htela da popusti – Maji nekako pođe za rukom da otkači složeni mehanizam za vezivanje i lagano uzme Lili sa zadnjeg sedišta. Nežno je držala Lilinu glavicu da je ne probudi.

„Hvala na vožnji“, prošapta Maja.

Ajlin ugasi kola. „Mogu li načas da uđem?“

„Snaći ćemo se.“

„U to ne sumnjam.“ Ajlin otkopča pojas. „Ali htela sam nešto da ti dam. Dva minuta samo.“

MAJA GA JE DRŽALA u ruci. „Digitalni ram za slike?“

Ajlin je imala ričkastoplavu kosu, pege i širok osmeh. Imala je lice kakvo obasja prostoriju kada uđe u nju, što je bila sjajna maska za muku ispod njega.

„Ne, to je kamera za nadzor dadilja prerušena u digitalni ram za slike.“

„Šta reče?“

„Sad kada radiš puno radno vreme, moraš bolje da obratiš pažnju na sve, je l' tako?“

„Valjda.“

„Gde se Izabela najčešće igra sa Lili?“

Maja pokaza desno. „U sobi za odmor.“

„Dođi, pokazaću ti.“

„Ajlin...“

Ona uze ram Maji iz ruke. „Samo pođi sa mnom.“

U sobu za odmor ulazilo se pravo iz kuhinje. Krasila ju je visoka tavanica i mnogo svetle drvenarije. Na zidu je visio veliki televizor. Tu su bile i dve korpe do vrha pune edukativnih igračkaka za Lili. Ispred kauča, gde je nekada bio predivan stočić od mahagonija, stajao je prenosivi krevetac. Stočić je, avaj, bio opasan za decu, pa je morao da se skloni.

Ajlin krenu prema polici za knjige. Našla je mesto za ram i utakla kabl u obližnju utičnicu. „Već sam učitala neke fotografije tvoje porodice. Digitalni ram će ih samo prikazivati nasumičnim redosledom. Da li se Izabela i Lili obično igraju kod tog kauča?“

„Da.“

„Dobro.“ Ajlin okrenu ram u tom pravcu. „U ovo je ugrađena širokougaona kamera, tako da se vidi čitava soba.“

„Ajlin...“

„Videla sam je na sahrani.“

„Koga?“

„Tvoju dadilju.“

„Izabelina porodica se odavno poznaje sa Džoovom. Njena majka je bila Džoova dadilja. Njen brat je porodični baštovan.“

„Stvarno?“

Maja sleže ramenima. „Bogataši.“

„Drugáčiji su.“

„Jesu.“

„Znači veruješ joj?“

„Kome, Izabeli?“

„Da.“

Maja sleže ramenima. „Znaš mene.“

„Znam.“ Ajlin je najpre bila Klerina drugarica – njih dve su kao brucoškinje delile sobu na koledžu Vasar – ali sve tri su se brzo zbližile. „Ti ne veruješ nikome, Majo.“

„Ne bih baš tako rekla.“

„Dobro. Kada je u pitanju tvoje dete?“

„Kada je u pitanju moje dete“, potvrdi Maja, „da, okej, nikome.“

Ajlin se osmehnu. „Zato ti i dajem ovo. Vidi, ne verujem da ćeš išta pronaći. Izabela je izgleda sjajna.“

„Ali bolje sprečiti nego lečiti?“

„Upravo tako. Ne mogu da ti opišem koliko mi je utehe to pružalo kada sam ostavljala Kajla i Misi s dadiljom.“

Maja se zapita – da li ga je Ajlin koristila samo za dadilju, ili je gradila slučaj protiv nekoga drugog – ali zasada zadržava pitanje za sebe.

„Imaš li na računaru priključak za SD memorijsku karticu?“, upita Ajlin.

„Nisam sigurna.“

„Nema veze. Donela sam ti SD čitač koji ulazi u svaki USB priključak. Samo ga uključiš u laptop ili računar. Stvarno, ne može biti lakše. Na kraju dana izvadiš SD karticu iz rama – tu je pozadi, vidiš?“

Maja klimnu glavom.

„Onda gurneš karticu u čitač. Na ekranu ti se pojavi snimak. SD je od trideset dva giga, pa bi glatko trebalo da traje danima. Tu je i detektor pokreta, tako da ne snima kada je soba prazna i tome slično.“

Maja nije mogla a da se ne nasmeši. „Vidi, vidi.“

„Šta? Smeta ti promena uloga?“

„Malčice. Trebalo je sama da se setim ovoga.“

„Čudi me što nisi.“

Maja spusti glavu i susrete se s drugaričinim pogledom. Ajlin je bila visoka oko sto sedamdeset, a Maja skoro sto osamdeset pet, ali je tako uspravnog držanja izgledala još viša. „Jesi li ti ikada videla nešto na svojoj kameri za nadzor?“

„Misliš, nešto što nije trebalo?“

„Da.“

„Nisam“, reče Ajlin. „I znam šta ti je u glavi. Nije se vraćao. I nisam ga videla.“

„Ne kritikujem te.“

„Nimalo?“

„Kakva bih drugarica bila kada ne bih malo kritikovala?“

Ajlin priđe i zagrli Maju. I Maja zagrlji nju. Ajlin nije tobognjnja neznanka koja izjavljuje saučešće. Maja se na kraju upisala na Vasar godinu dana posle Kler. Tri žene su živele zajedno u to bezbrižno vreme pre nego što je Maja krenula u Vojnu školu vazduhoplovstva u bazi Fort Raker u Alabami. Ajlin joj je i dalje, zajedno sa Šejnom, najbliža drugarica.

„Volim te, znaš.“

Maja klimnu glavom. „Da, znam.“

„Sigurno nećeš da ostanem?“

„Treba da vodiš računa o sopstvenoj porodici.“

„U redu je“, reče Ajlin, uperivši palac u digitalni ram. „I dalje gledam.“

„Smešno.“

„Ne baš. Ali znam da ti treba malo vremena da predahneš. Zovi me ako ti bilo šta zatreba. I ne brini za večeru. Već sam ti naručila kinesku hranu iz *Luk sija*. Stići će za dvadeset minuta.“

„Volim te, znaš.“

„Da“, ponovi Ajlin, idući ka vratima. „Znam.“ Ona zasta-de. „Opa!“

„Šta je bilo?“

„Imaš društvo.“

DRUGO POGLAVLJE

DRUŠTVO JE BILO U obliku niskog, kosmatog detektiva iz Odeljenja za krvne delikte njujorške policije Rodžera Kirs. Kirs je ušao u kuću sav se praveći važan, gledajući letimice na sve strane kao što panduri imaju običaj i govoreći: „Lepa kuća.“

Maja se namršti, ne trudeći se da sakrije jed.

Kirs je pomalo podsećao na pećinskog čoveka. Bio je zdepast i širok, a ruke su mu izgledale prekratke u odnosu na telo. Imao je lice koje izgleda neobrijano čak i neposredno posle brijanja. Njegove guste obrve ličile su na kasni stadijum preobražaja gusenice, a dlake na nadlanicama kao da su mu bile uvijene peglom za kosu.

„Nadam se da je u redu što sam svratio.“

„Zašto ne bi bilo u redu?“, upita Maja. „Ah, da, zato što sam upravo sahranila muža.“

Kirs je odglumio skrušeno: „Znam da sam mogao da izaberem prikladniji trenutak.“

„Mislite?“

„Ali vi se sutra vraćate na posao i, zaista, kada je zgodan trenutak?“

„Imate pravo. Šta mogu da uradim za vas, detektive?“

„Smem li da sednem?“

Maja pokaza ka kauču u sobi za odmor. Javi joj se jedna jeziva misao: ovaj susret – zapravo svaki susret u ovoj sobi – sada će se snimati skrivenom kamerom za nadzor dadilja. Kako je čudno razmišljati o tome. Razume se, može ručno da je pali i gasi, ali ko bi se setio ili želeo da se svakodnevno bakće time? Zapita se snima li kamera i glas. Moraće da pita Ajlin, ili može da sačeka pa da vidi kada bude proveravala njen sadržaj.

„Lepa kuća“, ponovio je Kirs.

„Da, to ste već rekli kada ste ulazili.“

„Koje godine je podignuta?“

„Otprilike dvadesetih prošlog veka.“

„Kuća je u vlasništvu porodice vašeg pokojnog muža, je l' tako?“

„Jeste.“

Kirs sede. Ona ostade da stoji.

„Dakle, kako mogu da vam pomognem, detektive?“

„Samo nastavljam istragu nekih stvari.“

„Nastavljate istragu?“

„Strpite se malo, važi?“ Kirs joj uputi osmeh za koji je sigurno zamišljao da razoružava. Kod Maje to nije prošlo. „Gde je...?“ On zakopa po unutrašnjem džepu sakoja i izvuče iskrzanu beležnicu. „Možemo li još jednom da prođemo kroz sve?“

Maja nije bila sigurna šta da misli o njemu, što je Kirs verovatno i želeo. „Šta vas zanima?“

„Počnimo od početka, važi?“

Ona sede i raširi ruke kao da govori: *Samo napred.*

„Zašto ste se vi i Džo našli u Central parku?“

„On je tako tražio.“

„Preko telefona, je l' tako?“

„Jeste.“

„Je li to bilo uobičajeno?“

„Već smo se nalazili tamo, da.“

„Kada?“

„Ne znam. Više puta. Rekla sam vam. To je lep deo parka. Prostrli bismo ćebe a posle ručali u restoranu *Bouthaus*...“
Ona zastade, začuta, proguta pljuvačku. „Bilo je to lepo mesto, ništa drugo.“

„Preko dana, da. Ali noću je malo skrovito, zar ne mislite?“

„Mi smo se tamo uvek osećali sigurno.“

On joj se osmehnu. „Kladim se da se vi osećate sigurno na većini mesta.“

„U smislu?“

„Kada je neko bio tamo gde ste vi bili, hoću reći, u pogledu opasnih mesta, pretpostavljam da se jedan park rangira prilično nisko.“ Kirs se nakašlja u pesnicu. „U svakom slučaju, muž vas je pozvao i rekao: 'Nađimo se tamo, što ste i učinili.'“

„Tako je.“

„Samo što“ – Kirs pogleda u beležnicu, liznu prste i stade da je prelistava – „nije on pozvao vas.“

On je pogleda.

„Molim?“

„Rekli ste da vas je Džo pozvao i rekao da se nađete tamo.“

„Ne, to ste vi rekli. Ja sam rekla da je predložio da se nađemo tamo preko telefona.“

„Ali onda sam ja rekao 'Pozvao vas je, a vi ste rekli 'Tako je.'“

„Igrate se semantike sa mnom, detektive. Imate registar poziva od te noći, je l' tako?“

„Tako je, imam.“

„I tamo se vidi telefonski poziv između mog muža i mene?“

„Vidi se.“

„Ne sećam se da li sam ja pozvala njega ili je on mene. Ali on je predložio da se nađemo na našem omiljenom mestu u parku. Mogla sam i ja to da predložim – ne vidim zašto je to važno – u stvari, možda bih i predložila da me nije preduhitrio.“

„Može li iko da potvrdi da ste se vi i Džo nalazili tamo?“

„Ne verujem, ali ne vidim zašto je to bitno.“

Kirs joj se neiskreno osmehnu. „Ne vidim ni ja, pa hajdemo dalje, hoćemo li?“

Prekrstila je noge i čekala.

„Opisali ste dva muškarca koji su vam se približavali sa zapada. Je l' tako?“

„Jeste.“

„Imali su fantomke na glavama?“

Već sto puta je prošla kroz to. „Da.“

„Crne fantomke, je l' tako?“

„Jeste.“

„I rekli ste da je jedan bio visok oko sto osamdeset pet – koliko ste vi visoki, gospođo Barket?“

Ona umalo ne prasnu da treba da joj se obraća s kapetance – nije podnosila da je neko oslovljava kao gospođu – ali taj čin nije više bio umestan. „Molim vas, zovite me *Majo*. I visoka sam oko sto osamdeset pet.“

„Znači da je jedan od njih bio vaše visine.“

Ona pokuša da ne prevrne očima. „Ovaj, da.“

„Prilično ste detaljno opisali napadače.“ Kirs uze da čita iz beležnice. „Jedan je bio visok sto osamdeset pet. Drugog ste procenili na oko sto sedamdeset pet. Jedan je bio u crnoj dukserici s kapuljačom, farmerkama i crvenim starkama. Drugi je nosio svetloplavu majicu bez logoa, svetlosmeđi ranac i crne patike za trčanje, mada niste bili sigurni za marku.“

„Tako je.“

„Čovek sa crvenim starkama – on vam je ubio muža.“

„Da.“

„A onda ste pobjegli.“

Maja ne reče ništa.

„Sudeći po vašoj izjavi, hteli su da vas opljačkaju. Rekli ste da Džo nije žurio da se rastane s novčanikom. Vaš muž je nosio i vrlo skupocen sat. *Iblo*, čini mi se.“

Grlo joj se osušilo. „Da, tako je.“

„Zašto im ga nije samo dao?“

„Mislim... mislim da bi.“

„Ali?“

Ona odmahnu glavom.

„Majo?“

„Je li vam iko ikada gurnuo pištolj u lice, detektive?“

„Ne.“

„Onda možda ne razumete.“

„Šta ne razumem?“

„Otvor cevi. Kada je neko upire u vas, kada neko preti da povuče obarač, ta crna rupa naraste neverovatno velika, kao da će vas celog progutati. Neki ljudi se ukoče kada to vide.“

Kirs je sada govorio blago. „A Džo je... bio jedan od tih ljudi?“

„Načas.“

„A to je bilo predugo?“

„U ovom slučaju jeste.“

Nekoliko dugih trenutaka sedeli su u tišini.

„Da li je pištolj mogao slučajno da opali?“, upita Kirs.

„Sumnjam.“

„Zašto to kažete?“

„Iz dva razloga. Kao prvo, radilo se o revolveru. Znaete li išta o njima?“

„Ne baš mnogo.“

„Zbog mehanizma, mora ili da se nategne ili da se veoma snažno pritisne. Ne može da se opali slučajno.“

„Razumem. A drugi razlog?“

„Taj je očigledniji“, reče ona. „Razbojnik je pucao još dva puta. Ne mogu 'slučajno' da se opale tri metka.“

Kirs klimnu glavom i ponovo pogleda u beleške. „Prvi metak je pogodio vašeg muža u levo rame. Drugi mu je završio u desnoj ključnoj kosti.“

Maja zažmuri.

„Koliko daleko je bio ubica kada je pucao?“

„Tri metra.“

„Naš sudski medicinar je rekao da nijedan od tih hitaca nije bio smrtonosan.“

„Da, rekli ste mi“, reče ona.

„I šta se onda dogodilo?“

„Pokušala sam da ga pridržim...“

„Džoa?“

„Da, Džoa“, otrese se ona. „Koga drugog?“

„Izvinite. Šta se onda desilo?“

„Ovaj... Džo je pao na kolena.“

„I tada je razbojnik ispalio treći metak?“

Maja ne reče ništa.

„Treći metak“, ponovi Kirs. „Onaj koji ga je ubio.“

„Već sam vam rekla.“

„Šta ste mi rekli?“

Maja podiže glavu i susrete se s njegovim pogledom. „Nisam videla treći metak.“

Kirs klimnu glavom. „Tako je“, reče odveć polako. „Zato što ste do tada već bežali.“

„Upomoć... molim vas... neko... muž mi je...“

Njoj zaigra u grudima. Naprasno je napadoše zvuci – pucnjava, brujanje rotora helikoptera, vrisci u ropcu. Ona zažmuri i nekoliko puta duboko udahnu, i lice joj ostade staloženo.

„Majo?“

„Da, pobjegla sam. U redu? Njih dvojica su imali pištolje. Pobjegla sam. Pobjegla sam i ostavila muža, a onda negde, ne znam, možda pet, deset sekundi kasnije, začula sam pucanj iza sebe i da, sada, na osnovu onoga što ste mi rekli, znam da je nakon što sam otišla isti razbojnik prislonio pištolj mom mužu na glavu dok je ovaj još bio na kolenima, povu- kao okidač...“

Ona zastade.

„Niko vas ne krivi, Majo.“

„Nisam vas pitala da li me neko krivi, detektive“, reče ona, škrgućući zubima. „Šta hoćete?“

Kirs uze da prelistava beleške. „Osim vrlo detaljnih opisa počinilaca, umeli ste da nam kažete i da je onaj sa crvenim starkama nosio smit i veson 686, dok je njegov ortak bio naoružan beretom M9.“ Kirs podiže glavu. „To je prilično upečatljivo. Da neko tako prepoznaje oružje.“

„Deo obuke.“

„To bi bila vaša vojnička obuka, je l' tako?“

„Recimo samo da sam pažljiva.“

„Oh, mislim da ste skromni, Majo. Svi znamo za vaše junačke podvige u inostranstvu.“

I za moj sunovrat, umalo ne dodade ona.

„Rasveta u tom delu parka nije baš najbolja. Samo neko- liko udaljenih uličnih svetiljki.“

„Dovoljna je.“

„Dovoljna da se prepoznaju konkretni modeli pištolja?“

„Razumem se u oružje.“

„Da, naravno. Vi ste, zapravo, vrhunski strelac, je l' tako?“

„Strelkinja.“

Ispravka je usledila mahinalno. Kao i njegov snishodljivi osmeh.

„Moja greška. Ipak, bilo je mračno...“

„Smit i veson je bio od nerđajućeg čelika, što je suprotno od crne boje. Lako sam ga spazila u mraku. Uz to sam ga i čula kako napinje udarnu iglu. To se radi na revolveru, ne na poluautomatskom pištolju.“

„A bereta?“

„Nisam sigurna za tačan model, ali imao je plivajuću cev po ugledu na beretu.“

„Kao što znate, iz tela vašeg muža izvadili smo tri metka. Kalibra trideset osam, u skladu sa smitom i vesonom.“ On se protrlja po licu kao da je duboko zamišljen. „Vi imate pištolje u svom vlasništvu, zar ne, Majo?“

„Imam.“

„Da nije jedan od njih slučajno smit i veson 686?“

„Znate odgovor“, reče ona.

„Otkud bih to znao?“

„Zakon Nju Džerzija zahteva da prijavim sve oružje kupljeno u državi. Tako da znate sve to. Osim ako niste potpuni nesposobnjaković, detektive Kirse, što zasigurno niste, smešta ste proverili moje prijavljeno oružje. Možemo li sada da prestanemo da igramo igre i da pređemo na stvar?“

„Koliko biste rekli da ima do fontane Betezda odande gde je vaš muž pao?“

Promena teme je zbuni. „Sigurna sam da ste izmerili.“

„Jesmo. Sa svim vijuganjima i krivinama ima približno trista metara. Pretrčao sam to. Nisam u tako dobroj formi kao vi, ali trebalo mi je oko minut vremena.“

„Dobro.“

„E pa, evo o čemu se radi. Nekoliko svedoka je reklo da je čulo pucanj, ali da ste se vi pojavili najmanje minut ili dva kasnije. Kako to objašnjavate?“

„Zašto bih morala to da objašnjavam?“

„Pitanje je na mestu.“

Nije ni trepnula. „Mislite li da sam ubila svog muža, detektive?“

„Jeste li?“

„Nisam. A znate li kako to mogu da dokažem?“

„Kako?“

„Pođite sa mnom u streljanu.“

„U smislu?“

„Kao što rekoste, ja sam vrhunaska strelkinja.“

„Tako smo čuli.“

„Onda znate.“

„Šta?“

Maja se nagnu napred i pogleda ga u oči. „Ne bi mi trebala tri metka da ubijem čoveka s te daljine čak ni kada bih imala povez na očima.“

Kirs se osmehnu na to. „Pobedili ste. I izvinite zbog ovakvog tona ispitivanja jer ja zapravo ne mislim da ste ubili svog muža. U stvari, manje-više mogu da dokažem da niste.“

„Kako to mislite?“

Kirs ustade. „Držite li oružje ovde?“

„Da.“

„Da li biste mi ga pokazali?“

NAJPRE GA JE ODVELA do sefa za oružje u podrumu.

„Izgleda da ste veliki ljubitelj Drugog amandmana“,* reče Kirs.

„Politika me ne zanima.“

„Ali volite oružje.“ On pogleda sef. „Ne vidim točkić za kombinacije. Otvara li se ključem?“

* Drugi amandman na Ustav SAD garantuje pravo držanja i nošenja oružja. (Prim. prev.)

„Ne. Može mu se pristupiti samo otiskom palca.“

„A, razumem. Podešen je tako da ga samo vi možete otvoriti.“

Maja proguta knedlu. „Sada jeste.“

„Oh“, reče Kirs, uvidevši grešku. „Vaš muž?“

Ona klimnu glavom.

„Ima li pristup još neko osim vas dvoje?“

„Niko.“ Ona stavi palac na otvor. Vrata se otvoriše uz čujan prasak. Ona se pomeri.

Kirs pogleda unutra i tiho zviznu. „Šta će vam svi ovi?“

„Ne treba mi nijedan. Uživam u pucanju. To mi je hobi. Većini ljudi se ne dopada ili ga ne kapiraju. Meni to ne smeta.“

„I gde je vaš smit i veson 686?“

Ona uperi prst u sef. „Eno ga.“

On zaškilji očima. „Smem li da ga ponesem sa sobom?“

„Smit i veson?“

„Da, ako nemate ništa protiv.“

„Mislila sam da ne verujete da sam ga ja ubila.“

„I ne verujem. Ali mogli bismo da isključimo ne samo vas već i vaš pištolj, zar ne mislite?“

Maja izvadi smit i veson. Poput većine dobrih strelaca, i ona je bila opsednuta čišćenjem i punjenjem/praznjenjem svog oružja, što je samo značilo da moraš uvek iznova da proveriš kako bi se uverio da je pištolj prazan. Bio je.

„Daću vam priznanicu za njega“, reče on.

„Ja bih, naravno, mogla da tražim sudski nalog.“

„A ja bih verovatno mogao da ga nabavim“, reče on.

Sasvim tačno. Ona mu dade oružje.

„Detektive?“

„Molim?“

„Nešto ste mi prećutali.“

Kirs se nasmeši. „Bićemo u kontaktu.“